

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, zastoupená Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem se sídlem Na Příkopě 22, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 5. 2015, č. j. 10 A 59/2014 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 5. 2015, č. j. 10 A 59/2014 – 27, bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) ze dne 28. 2. 2014, č. j. KUJI/13490/2014/Slo OŽPZ/147/2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), a současně i rozhodnutí Městského úřadu Pacov (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 1. 2014 č. j. MP/00495/2014/Km, kterým bylo stěžovatelce povoleno pokácení dvou stromů na pozemku p. č. 2590/1 v k. ú. Pacov, a to z důvodu nebezpečí jejich pádu a ohrožení bezpečnosti železničního provozu. Stěžovatelce bylo tímto rozhodnutím rovněž uloženo provést náhradní výsadbu čtyř stromů na pozemku p. č. 2590/1 v k. ú. Pacov nebo na pozemcích určených pro náhradní výsadbu na území města Pacov po dohodě s orgánem ochrany přírody za účelem kompenzace vzniklé ekologické újmy. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se nejprve zabýval tvrzenou nicotností správních rozhodnutí spočívající v nedostatku věcné příslušnosti správních orgánů. V této souvislosti konstatoval, že pravomoc a působnost městského úřadu byla založena ust. § 75 odst. 1 písm. a) a ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a že jeho rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené v ust. § 68 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pravomoc a působnost krajského úřadu jako odvolacího správního orgánu byla založena ust. § 89

odst. 1 a § 178 odst. 2 správního řádu. Z uvedeného je podle krajského soudu zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů nelze shledat nicotnými, neboť se jedná o rozhodnutí vydaná věcně příslušnými správními orgány. Krajský soud dále vyjádřil nesouhlas s tvrzením stěžovatelky, že byla dána pouze působnost drážního správního úřadu, který jako jediný je oprávněn rozhodovat o kácení dřevin vyskytujících se na stavbě dráhy, a to na základě ust. § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 266/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“). Citované ustanovení nezakládá výlučnou pravomoc drážního správního úřadu rozhodovat o kácení dřevin rostoucích na stavbě dráhy, ale ukládá stěžovateli povinnost zajistit provoz dráhy pro potřeby plynulé a bezpečné dopravy. Z citovaného ustanovení nelze dovozovat vztah speciality k zákonu o ochraně přírody a krajiny, neboť jde o zákony s odlišným předmětem úpravy. Stěžovatelka tedy musí povinnost, vyplývající z ust. § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách, vykonávat v souladu s právní úpravou týkající se ochrany přírody a krajiny, která povoluje kácení dřevin za splnění zákonem stanovených podmínek, jejichž posouzení spadá do gesce příslušného orgánu ochrany přírody, jehož povolení je stěžovatelka povinna si vyžádat. V této souvislosti krajský soud poukázal na to, že stěžovatelka v souladu s ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny požádala příslušný orgán ochrany přírody o povolení ke kácení. Krajský soud poukázal i na shodný právní názor, který je obsažen v bodu 2.4 metodického pokynu ministerstva životního prostředí k ust. § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud proto dospěl k závěru, že pravomocí k ochraně dřevin „na dráhách“ i mimo ně je nadán orgán ochrany přírody, který je oprávněn rozhodnout o kácení dřevin na stavbě, v obvodu a v ochranném pásmu dráhy, jakož i na pozemcích v sousedství dráhy. Zákon o ochraně přírody a krajiny ani zákon o dráhách nestanoví, že by v případě kácení dřevin „na dráze“ byl oprávněn rozhodovat drážní správní úřad. Krajský soud však shledal důvodnou námitku stěžovatelky, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu jsou nezákonná, neboť vlastník pozemku, tj. České dráhy, a.s., nebyl přibrán jako účastník řízení. Důvodnou byla shledána rovněž žalobní námitka, že městský úřad neuzavřel dohodu s drážním správním úřadem, jak mu ukládá ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Současně krajský soud shledal nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ohledně přiměřenosti náhradní výsadby, protože z něj není zřejmá úvaha správního orgánu. Městský úřad tudíž nesplnil zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o povolení kácení dřevin. Z tohoto důvodu krajský soud zrušil nejen rozhodnutí krajského úřadu, ale i rozhodnutí městského úřadu, neboť pochybení, spočívající v nepřibrání vlastníka pozemku jako účastníka řízení a v neuzavření dohody s drážním správním úřadem podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny lze konstatovat již ve vztahu k řízení před městským úřadem.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítala, že se krajský soud nesprávně vypořádal s namítanou nicotností rozhodnutí krajského úřadu a rozhodnutí městského úřadu a nicotnost těchto rozhodnutí nevyslovil. Podle názoru stěžovatelky jsou uvedená rozhodnutí nicotná, jelikož tyto správní orgány jako orgány ochrany přírody nebyly vůbec věcně příslušnými správními orgány. Rozhodnutím městského úřadu bylo rozhodnuto podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny o povolení kácení jedné břízy a jednoho modřínu a zároveň o náhradní výsadbě 4 ks stromů. Tyto dřeviny se nachází na pozemku p. č. 2590/1 v k. ú. Pacov, způsob využití dráha, vlastníkem tohoto pozemku jsou České dráhy, a.s. Předmětné dřeviny se však nacházejí v obvodu dráhy (§ 4 odst. 1 a 2 zákona o dráhách), proto podle názoru stěžovatelky ke kácení dřevin není třeba povolení orgánu ochrany přírody. Co je součástí dráhy celostátní, dráhy regionální a vlečky je jednoznačně vymezeno v ust. § 9 vyhlášky č. 177/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Podle citované vyhlášky jsou např. násypy, zářezy, zárubní či opěrné zdi, pláň, na níž je položen svršek železniční trati, stavbou dráhy a nikoli prostými pozemky ve smyslu veřejného práva. Navíc u pozemku p. č. 2590/1 v k. ú. Pacov je v katastru nemovitostí jako způsob využití uvedena „dráha“. Podle názoru stěžovatelky lze

pokračování

dřeviny na stavbě dráhy nejen kácet bez jakéhokoli dalšího povolení za podmínky, že tyto zde nebyly vysazeny jako součást stavby dráhy, ale jde přímo o zákonnou povinnost provozovatele dráhy. Orgány ochrany přírody nejsou oprávněny jakkoli povolovat takové kácení. Tento závěr vyplývá zejména ze zákonem stanovené povinnosti provozovatele dráhy podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách provozovat dráhu pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy podle pravidel pro provozování dráhy a úředního povolení. Provozovatel dráhy je také podle ust. § 5 odst. 3 zákona o dráhách povinen provozovat dráhu tak, aby stavba dráhy a stavba na dráze splňovala technické podmínky a požadavky bezpečnosti provozování dráhy a drážní dopravy. Jakákoli dřevina, která vyrostla na stavbě dráhy v rozporu s jejím normovým, tj. právním předpisem, a kolaudačním rozhodnutím schváleným, nařízeným a vyžadovaným technicko-stavebním stavem, je závadou stavby dráhy, resp. stavby na dráze, a provozovatel dráhy je povinen ji ze zákona odstranit. Kompetence orgánů ochrany přírody v ochraně dřevin v obvodu dráhy, na stavbě dráhy nebo u staveb na dráze není dána, jelikož ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na všechny dřeviny, avšak ust. § 5 odst. 3, § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách a § 11 a § 14 vyhlášky se vztahují na zvláštní skupinu dřevin, které jsou závadami staveb dráhy v jejím obvodu, příp. u staveb (na stavbách) na dráze. Je tak dán poměr speciality ustanovení zákona o dráhách vůči obecným ustanovením zákona o ochraně přírody a krajiny. Ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny konstituuje dílčí sdílenou pravomoc orgánu ochrany přírody jen pro kácení dřevin u drah, tj. na pozemcích v jejich sousedství, nikoli na drahách, tj. zejména v obvodu dráhy. Pro oblast obvodu dráhy, stavby dráhy a staveb na dráze je v otázkách dřevin dána výlučná kompetence drážního správního úřadu jako speciálního stavebního úřadu či správního úřadu ve věcech drah, neboť dřeviny v obvodu dráhy, na stavbě dráhy a na stavbách na dráze existující jsou buď závadou stavby dráhy, nebo stavby na dráze, anebo jsou integrální součástí těchto staveb. Pak ale podléhá jejich existence vždy správnímu dozoru úřadu kompetenčně určeného k dozoru nad dodržováním zákonného, tj. stavebně-technicky souladného stavu těchto staveb s obecně závazným předpisem, a tímto orgánem je výlučně drážní správní úřad. Jak vyplývá z rozhodnutí městského úřadu i z napadeného rozsudku, bylo kácení dřevin povoleno z důvodu nebezpečí pádu stromů a ohrožení bezpečnosti železničního provozu. Podle názoru stěžovatelky není orgán ochrany přírody kompetentním orgánem, který by mohl posoudit, co představuje nebezpečí pro dráhu, resp. pro drážní dopravu. Kompetentním orgánem ve věci bezpečnosti dráhy a drážní dopravy je podle zákona o dráhách drážní správní úřad. Orgán ochrany přírody má při povolování kácení podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny posuzovat pouze funkční a estetický význam dřevin a pod tyto pojmy nelze zahrnout otázku bezpečnosti dráhy a drážní dopravy. Již z tohoto důvodu nemůže být v obvodu dráhy dána věcná působnost orgánu ochrany přírody a krajiny. Stěžovatelka se neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že není dána specialita zákona o dráhách v obvodu dráhy. Krajský soud se zabýval jen vztahem ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách, ale zda je dána specialita je třeba posoudit komplexně, ze zákonů jako celku. Krajský soud se tak nedostatečně vypořádal s kolizí a vztahem obou zákonů. Podle názoru stěžovatelky je nutné vyjít z určení věcné působnosti obou předpisů. V případě zákona o dráhách jde o zákon s působností nikoliv pro celé území státu, ale pouze pro stanovené, přesně vymezené, části území, na kterém existují, resp. jsou vytvářeny zcela specifické stavby, a provozovány zcela přesně definované činnosti. Pro tyto činnosti, tj. provozování drah a drážní činnosti, jsou tímto zákonem stanoveny poměrně náročné podmínky a předpoklady, jež mají mimo jiné zajistit ochranu dráhy a bezpečnost provozu dráhy, včetně situací, kdy může docházet ke střetu s jinými veřejnými zájmy. Účelem zákona o dráhách je tedy eliminovat či minimalizovat riziko, jež s sebou drážní doprava do určité míry nezbytně nese, včetně vnějších faktorů, jež by mohly uvedené riziko přinášet či zvyšovat. Specialitu zákona o dráhách lze rovněž dovodit z ust. § 10 tohoto zákona, které řeší problematiku odstraňování zdroje ohrožení dráhy, kterým může být i strom (dřevina), přičemž toto ustanovení nestanoví, že by bylo nutné poté, co drážní správní úřad nařídí odstranění zdroje ohrožení dráhy

či nezbytná opatření, ještě žádat příslušný orgán ochrany přírody o povolení kácení podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto ustanovení se vztahuje pouze na území, které již nespadá do věcné působnosti zákona o dráhách, tj. na území mimo obvod dráhy, případně ochranné pásmo dráhy. Zákon o dráhách je speciálním zákonem pro oblast drah a drážní dopravy, a státní správy v tomto odvětví a pro oblast bezpečnosti dráhy a drážní dopravy na ní a zákon o ochraně přírody a krajiny se proto na tuto oblast nepoužije. Závěrem stěžovatelka namítala nezákonnost postupu krajského soudu, který vykládá ust. § 8 a 9 zákona o ochraně přírody a krajiny za použití metodického pokynu ministerstva životního prostředí, což je nepřipustné. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud prohlásil nicotnost napadeného správního rozhodnutí a rozhodnutí městského úřadu nebo aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato je nedůvodná, neboť správní rozhodnutí o povolení pokácení dvou stromů a uložení povinnosti náhradní výsadby není nicotné, protože bylo vydáno věcně příslušným orgánem ochrany přírody. Následně obsáhle polemizoval s tvrzeními stěžovatelky, že ke kácení dřevin v obvodu dráhy není třeba povolení orgánu ochrany přírody, že orgán ochrany přírody není způsobilý posoudit otázku bezpečnosti drážního provozu a že při kácení dřevin rostoucích mimo les v obvodu dráhy má právní úprava zákona o dráhách přednost před právní úpravou podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Závěrem krajský úřad navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci podal kasační stížnost účastník, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se nejprve Nejvyšší správní soud tím, zda jde o kasační stížnost přípustnou. V této souvislosti je třeba především konstatovat, že s. ř. s. nevylučuje, aby byla kasační stížnost podána i účastníkem, jehož návrhu krajský soud v meritu vyhověl. Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nicméně nepřipustné, aby kasační stížnost směřovala jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že výluka přezkumu rozhodnutí krajských soudů směřuje na případy, kdy stěžovatel netvrdí, že výrok napadeného rozhodnutí měl být jiný, ale brojí jen proti konkrétním důvodům, o nichž krajský soud tento výrok opřel. Jde tedy o případy, kdy se stěžovatel domáhá jiného právního hodnocení věci při zachování stávajícího výroku rozhodnutí krajského soudu. Otázkou přípustnosti kasační stížnosti se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, formuloval svůj závěr do právní věty: „*Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.*“

V projednávané věci však stěžovatelka namítá nesprávnost výroku krajského soudu, neboť, podle jejího názoru, nemělo být rozhodnutí krajského úřadu zrušeno, nýbrž měla být vyslovena jeho nicotnost. Současně stěžovatelka namítá, že nicotnost měla být vyslovena také ve vztahu k rozhodnutí prvostupňovému. Kasační stížnost proto nelze odmítnout pro nepřipustnost podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s.

Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné,

pokračování

aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přezkoumal ho v rozsahu stížní námítky, v níž stěžovatelka vytýkala krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky nicotnosti správních rozhodnutí, která má spočívat v tom, že městský úřad jako orgán ochrany přírody nebyl věcně příslušný rozhodnout o povolení pokácení dvou stromů rostoucích na pozemku v obvodu dráhy.

Podle ust. § 77 odst. 1 a 2 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Vymezením nicotnosti správního rozhodnutí se rovněž podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS a dostupný na www.nssnoud.cz. Jak vyplývá z tohoto rozsudku, nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), uložení plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí, např. uložení povinnosti podle zrušeného právního předpisu.

V dané věci je zásadní otázkou, zda se v případě kácení dřevin rostoucích na pozemcích v obvodu dráhy aplikuje zákon o dráhách nebo zákon o ochraně přírody a krajiny.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním

úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

Zákon o dráhách neobsahuje žádné ustanovení, které by se výslovně týkalo ochrany dřevin a povolování jejich kácení. Stěžovatelka sice poukazovala na ust. § 5 odst. 3, § 10 a § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách a ust. § 11 a § 14 vyhlášky, ale z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit pravomoc provozovatele dráhy nebo drážního správního úřadu rozhodnout o kácení dřevin rostoucích na pozemku v obvodu dráhy. V ust. § 5 odst. 3 zákona o dráhách je obecně stanoveno, že stavba dráhy a stavba na dráze musí splňovat technické podmínky a požadavky bezpečnosti provozování dráhy a drážní dopravy; v ust. 10 citovaného zákona je upravena ochrana před nebezpečím hrozícím z nemovitostí v sousedství dráhy a v ust. § 22 odst. 1 písm. a) je upravena obecně povinnost provozovatele dráhy provozovat dráhu pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy podle pravidel pro provozování dráhy a úředního povolení. Problematiku ochrany a kácení dřevin rostoucích mimo les, jimiž jsou stromy a keře rostoucí jednotlivě i ve skupinách ve volné krajině i v sídelních útvarech na pozemcích mimo lesní půdní fond, výlučně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny. Tento zákon tedy dopadá na všechny dřeviny rostoucí na pozemcích mimo lesní půdní fond, tj. i na dřeviny rostoucí na pozemcích v obvodu dráhy. Pokud je úmyslem zákonodárce vyjmout dřeviny rostoucí mimo les z působnosti orgánů ochrany přírody, činí tak výslovně [viz např. ust. § 59 odst. 1 písm. j) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů]. V zákoně o dráhách se však žádné ustanovení shodného či obdobného obsahu není. Vzhledem k tomu, že zákon o dráhách a zákon o ochraně přírody a krajiny mají odlišný předmět úpravy, nelze mezi těmito zákony stanovit poměr obecného a zvláštního.

Pokud stěžovatelka poukazovala na to, že ochrana bezpečného provozu dráhy má větší váhu než ochrana přírody a krajiny, a proto existuje vztah speciality zákona o dráhách k zákonu o ochraně přírody a krajiny, je třeba uvést, že v případě, kdy dřeviny představují zdroj ohrožení života, zdraví nebo majetku, lze tyto odstranit v souladu s ust. § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. bez předchozího povolení orgánu ochrany přírody. Jedná se však o výjimku, kdy právě s ohledem na havarijní stav dřevin musí být situace řešena v co nejkratší době, takže kácení lze provést, aniž by mu předcházelo správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Z uvedeného je tedy zřejmé, že ke kolizi mezi právní úpravou zákona o dráhách a zákona o ochraně přírody a krajiny nedochází, neboť i v případě, kdy je ohrožen bezpečný provoz dráhy, lze postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě záměru pokácet dva stromy rostoucí na pozemku v obvodu dráhy byla stěžovatelka povinna postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny, což také učinila, když požádala orgán ochrany přírody o povolení ke kácení. Zákon o dráhách ani jiný zákon nestanoví, že pokud jde o ochranu dřevin a povolování jejich kácení by měl věcnou působnost drážní správní úřad, a to ani jako speciální stavební úřad. Tvrzení stěžovatelky o výlučné kompetenci drážního správního úřadu v otázkách kácení dřevin v obvodu dráhy tak nemá oporu v platné právní úpravě.

Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí o povolení kácení dvou stromů a uložení povinnosti náhradní výsadby vydal k tomu věcně příslušný orgán ochrany přírody, a že rozhodnutí městského úřadu i navazující rozhodnutí krajského úřadu o podaném odvolání tak nejsou nicotná.

Stěžovatelka závěrem namítala, že krajský soud postupoval nezákonně, když nepřipustně vykládal ust. § 8 a 9 zákona o ochraně přírody a krajiny za použití metodického pokynu ministerstva životního prostředí. Odkaz na metodický pokyn ministerstva životního prostředí

pokračování

uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze na podporu své argumentace, přičemž jeho závěr obstojí i bez tohoto odkazu. Tato námitka je proto nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu